

КРЕАТИВНИЙ ПРОСТІР

Журнал засновано 2020 року.

Журнал є електронним науковим виданням.

Міжнародний стандартний номер періодичного видання ISSN 2710-1177 (online)

Журнал індексується за показниками h-індекс (Google Scholar), i10-індекс (Google Scholar).

Наукові статті розміщуються в базі даних інформаційного ресурсу «Наукова періодика України», в пошуковій системі наукових публікацій «Google Scholar», на сайті засновника www.newroute.org.ua.

Засновник та видавець журналу: «Соціально-гуманітарна науково-творча майстерня «Новий курс» (рік заснування – 1989).

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до державного реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції ДК№6392 від 07.09.2018.

Видавець зареєстрований у глобальному реєстрі видавців Global Register of Publishers.

Контакти: +380970440309, creatspace2020@gmail.com, info@newroute.org.ua

Вул. Манізера, 3, м. Харків, 61002, Україна.

Публікація у журналі вважається науковою працею, яка опублікована у вітчизняному електронному науковому періодичному виданні та підтверджує апробацію наукових досліджень автора. Журнал не входить до переліку фахових видань України.

Журнал є мультидисциплінарним науковим виданням.

Автори несуть відповідальність за зміст (авторство та самостійність досліджень), точність та достовірність викладеного матеріалу.

Редакція може не поділяти точку зору авторів.

Статті публікуються в рамках проведення міжнародної науково-практичної конференції

«Креативна трансформація та модернізація сучасного суспільства», 26 лютого 2021 р., м. Харків, Україна.

Розміщення статті автора у журналі є підтвердженням участі автора у конференції.

Редакційна колегія:

Кучин Павло Захарович, заслужений артист України, СГ НТМ «Новий курс» (головний редактор)

Акіншина Ірина Миколаївна, кандидат філологічних наук, доцент, Луганський національний університет імені Тараса Шевченка

Гончаренко Тетяна Ігорівна, СГ НТМ «Новий курс» (відповідальний секретар)

Дубовик Наталія Анатоліївна, кандидат політичних наук, доцент, Державний університет телекомунікацій

Єрошенко Олена Віталіївна, кандидат мистецтвознавства, доцент, Харківська державна академія культури

Калініна Ольга Сергіївна, кандидат культурології, Харківська гуманітарно-педагогічна академія

Карпинський Борис Андрійович, доктор економічних наук, професор, Львівський національний університет імені Івана Франка

Кислюк Любов Вікторівна, кандидат наук із соціальних комунікацій, доцент, Луганський національний аграрний університет

Косуля Ірина Юріївна, кандидат соціологічних наук, доцент

Кучин Сергій Павлович, доктор економічних наук, професор, Харківський національний університет мистецтв імені І. П. Котляревського

Сафонова Наталія Анатоліївна, кандидат філологічних наук, доцент, Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара

Столярчук Ольга Святославівна, кандидат філософських наук, Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

Сторож Олена Василівна, кандидат психологічних наук, доцент, Рівненський державний гуманітарний університет

Рассомахіна Ольга Андріївна, кандидат юридичних наук, доцент, Європейський університет

Тополевський Віктор Юрійович, кандидат педагогічних наук, доцент, Харківська державна академія культури

Федоренко Микола Олександрович, кандидат філософських наук, доцент, Національна музична академія України імені П. І. Чайковського

Харченко Артем Вікторович, кандидат історичних наук, доцент, Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут»

Шевчук Інна Володимирівна, кандидат наук з державного управління, Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова

УДК 009:3(082)

К79

Креативний простір: електрон. наук. журн. – № 2. – Харків: СГ НТМ «Новий курс», 2021. – 152 с.

© СГ НТМ «Новий курс», 2021

© Автори, 2021

умисно (вина у формі умислу). Якщо ж особа передбачає негативні наслідки своєї протиправної поведінки і, не бажаючи їх, легковажно, без достатніх підстав гадає їх відвернути або (стосовно договірних зобов'язань) бажає виконати зобов'язання, але не мобілізує своїх сил та можливостей для цього, або коли особа не передбачає шкідливих наслідків своєї протиправної поведінки, але за обставинами справи повинна була б їх передбачити – вона діє необережно (вина у формі необережності).

Джерела

1. Ромовська З.В. Українське цивільне право. Загальна частина: Академічний курс: підручник /З.Ромовська. – 3-тє вид., допов. – Київ, 2013. 672 с.
2. Майданик Н. Переддоговірна відповідальність у цивільному праві України: підстави та правова природа. Підприємництво, господарство і право. № 2, 2008. С. 56-59.
3. Цивільне процесуальне право України: Підручник / Бичкова С.С., Бірюков І.А., Бобрик В.І. та ін.; За заг. ред. С.С. Бичкової. Київ, 2009. 760 с.
4. Науково-практичний коментар Цивільного кодексу України: У 2 т. / За ред. О.В.Дзери, Н.С.Кузнєцової, В.В.Луця. Київ, 2017 (Т.І).
5. Цивільне право: загальна частина. Практикум : навч. посіб. [для студ. вищ. навч. закладів] / кол. авт. – Дніпро, 2020. 232 с.
6. Харитонов Є.О., Саніахметова Н.О. Цивільне право України: Підручник. – К.: Істина, 2016.

Льків Наталія Володимирівна

Кандидат юридичних наук, доцент

Львівський державний університет внутрішніх справ

Романцова Світлана Василівна

Кандидат юридичних наук

Львівський державний університет внутрішніх справ

ДО ПИТАННЯ КОМПЕТЕНЦІЇ ЦЕНТРІВ З НАДАННЯ БЕЗОПЛАТНОЇ ВТОРИННОЇ ПРАВОВОЇ ДОПОМОГИ

Стаття присвячена дослідженню кола суб'єктів надання безоплатної правової допомоги. Визначено перелік послуг з надання безоплатної первинної правової допомоги у цивільному, адміністративному та кримінальному процесі, що надаються Центрами з надання безоплатної вторинної правової допомоги. На основі проведеного дослідження запропоновано шляхи удосконалення механізму реалізації права особи на якісну безоплатну вторинну правову допомогу. Ключові слова: безоплатна первинна правова допомога, безоплатна вторинна правова допомога.

Впровадження системи безоплатної правової допомоги (далі – БПД) в Україні є гарантією реалізації конституційного права кожного на професійну правничу допомогу, що у випадках, передбачених законом, надається безоплатно (ст. 59 Конституції України). Перелік таких правових послуг визначено у статті 1 Закону України «Про безоплатну правову допомогу» (далі – Закон № 3460-VI) [1]. В залежності від виду правових послуг розрізняються такі види БПД як безоплатна первинна (далі - БППД) і безоплатна вторинна правова допомога (далі – БВПД). Якщо БППД включає такі види правових послуг як надання правової інформації, консультацій і роз'яснень з правових питань; складення заяв, скарг та інших документів правового характеру (крім документів процесуального характеру); надання консультацій, роз'яснень та підготовка проектів договорів користування земельними ділянками для сільського населення – власників земельних ділянок; надання допомоги в забезпеченні доступу особи до вторинної правової допомоги та медіації (ч.2 ст.7 Закону № 3460-VI), то БВПД передбачає надання таких видів правових послуг як захист; здійснення представництва інтересів осіб, що мають право на безоплатну вторинну правову допомогу, в судах, інших державних органах, органах місцевого самоврядування, перед іншими особами; складення документів процесуального характеру (ч.2 ст.13 Закону № 3460-VI).

Тобто БППД розглядається як вид державної гарантії, що полягає в інформуванні особи про її права і свободи, порядок їх реалізації, відновлення у випадку їх порушення та порядок оскарження рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб, а БВПД як вид державної гарантії, що полягає у створенні рівних можливостей для доступу осіб до правосуддя (ст.7, 13 Закону № 3460-VI). Отже, БППД по суті охоплюється, в основному, компетенцією органів державної влади і органів місцевого самоврядування надавати послуги, що є змістом їх діяльності, а вторинна – передбачається для окремо визначених, переважно вразливих, верств населення із забезпечення можливості захисту порушеного права у суді.

Як слушно зазначається у науковій літературі на основі аналізу поділу БПД, законодавець диференціє поняття «доступ до права» (англ. access to law, фр. acces au droit) та «доступ до правосуддя» (англ. access to justice, фр. acces au justice) як правові категорії, що є різними як за своєю формою й змістом, так і за способом реалізації [2, с. 108].

Відповідно законодавчо визначене відмінне коло суб'єктів надання цих видів БПД. До суб'єктів надання БВПД в Україні віднесені: центри з надання БВПД, які утворюються рішенням Міністерства юстиції України (далі – центри); та адвокати, включені до Реєстру адвокатів, які надають БВПД.

Серед послуг БВПД, що надаються центром – забезпечення представництва інтересів осіб в судах, інших державних органах, органах місцевого самоврядування, перед іншими особами на підставі довіреності, виданої особою, яка звернулася за наданням БВПД, а також надання інших видів правових послуг БВПД таким особам; забезпечення складання документів процесуального характеру та здійснення представництва інтересів особи, засудженої до покарання у вигляді позбавлення волі, тримання в дисциплінарному батальйоні військовослужбовців або обмеження волі, за зверненням такої особи або за ухвалою суду в судах, інших органах державної влади, органах місцевого самоврядування, перед іншими особами, залучення у встановленому порядку перекладача (сурдоперекладача); уповноваження працівників місцевих центрів для здійснення представництва інтересів осіб, в суді у спорах, що виникають з трудових відносин, спорах щодо захисту соціальних прав, щодо виборів та референдумів, у малозначних спорах, а також щодо представництва малолітніх чи неповнолітніх осіб та осіб, які визнані судом недієздатними чи дієздатність яких обмежена, або для складання документів процесуального характеру (пп. 11,12,20 п.13 Положення про центри з надання БВПД (далі – Положення) [3].

Але слід відзначити, що центри поряд з тим, що забезпечують надання послуг, які охоплюються змістом БВПД, можуть надавати і БППД (п.5 ч.1 ст.9 Закону № 3460-VI, п.7 Положення). Так, місцеві центри БВПД, відповідно до п.13 Положення, розповсюджують інформацію у сфері захисту прав, свобод і законних інтересів громадян, надання безоплатної правової допомоги; проводять тематичні семінари, лекції; для визначених категорій громадян, зокрема пенсіонерів, осіб з інвалідністю, учасників антитерористичної операції, молоді, громадських активістів, вчителів та педагогічних працівників, медичних працівників, інших вразливих суспільних груп з метою підвищення правової свідомості, культури та освіченості населення, запобігання кримінальної протиправності; здійснюють особистий прийом та облік осіб, які звертаються до місцевого центру для отримання БПД, роз'яснюють положення законодавства у сфері БПД та порядок отримання такої допомоги; розглядають звернення осіб про надання БППД протягом десяти днів з дня надходження зазначеного звернення; надають правову інформацію, консультації і роз'яснення з правових питань; забезпечують складання заяв, скарг та інших документів правового характеру; забезпечують відвідування осіб, зокрема одиноких, похилого віку, з обмеженими фізичними можливостями, за місцем їх перебування, а також осіб, які постраждали від домашнього насильства або насильства за ознакою статі, на базі загальних та спеціальних служб підтримки постраждалих осіб з метою надання зазначеним особам БПД; забезпечують надання доступу до електронних сервісів Міністерства юстиції України; надають консультації, роз'яснюють правила пошуку та порядок отримання відомостей із зазначених сервісів; надають органам місцевого самоврядування консультаційно-методичну допомогу з питань утворення спеціалізованих установ, які надають БППД, залучення до її надання юридичних осіб приватного права та фізичних осіб; взаємодіють з іншими суб'єктами, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству та ін. Всі ці види послуг охоплюються змістом БППД.

Необхідно зауважити, що у ст.17 ЗУ «Про БПД» послугам БППД, що надаються центрами, не приділена належна увага. Однак, виходячи з того, що центр лише для здійснення представництва інтересів осіб, які мають право на БВПД, в суді у спорах, що виникають з трудових відносин, спорах щодо захисту соціальних прав, щодо виборів та референдумів, у малозначних спорах, а також щодо представництва малолітніх чи неповнолітніх осіб та осіб, які визнані судом недієздатними чи дієздатність яких обмежена, або для складання документів процесуального характеру уповноважує свого працівника (ч.4 ст.21 Закону № 3460-VI), а у всіх інших випадках по суті призначає адвоката, який надає БВПД на постійній основі за контрактом або укладає договір з адвокатом, включеним до Реєстру адвокатів, які надають БВПД, то на законодавчому рівні слід ширше закріпити перелік послуг з надання БППД центрами.

Визначення центрів як суб'єктів надання БППД свідчить про надання можливості отримання БППД, в основному правових консультацій та складання непроцесуальних документів, також і у кримінальному провадженні, причому на всіх етапах. Особа, затримана в межах кримінального провадження або провадження у справах про адміністративні правопорушення, має право на отримання БПД з моменту затримання. Хоча кримінально-процесуальне законодавство не встановлює у прямій формі можливість отримання БПД з моменту затримання і до проведення першого допиту, але це слідує із системного тлумачення низки правових норм. Забезпечення раннього доступу до правової допомоги є пріоритетом для системи БПД в Україні.

Забезпечення раннього доступу осіб, які вважаються підозрюваними та до яких застосовано тимчасовий запобіжний захід – затримання, до БПД здійснюється центрами відповідно до Порядку інформування центрів з надання БВПД про випадки затримання, адміністративного арешту або

застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою [4]. Однак відсутність чіткої норми у КПК України призводить до того, що правоохоронні органи, які здійснюють затримання, подекуди не сповіщають про нього центри та намагаються уникнути обов'язкового залучення адвоката. Тому для забезпечення в Україні дієвого раннього доступу до БПД, слід забезпечити механізм узгоджених дій суб'єктів кримінальної юстиції та суб'єктів надання БПД через використання інформації електронних баз даних (реєстрів). Важливо передбачити цей механізм у ст.12 КПК України «Забезпечення права на свободу та особисту недоторканність», доповнивши її: «Про затримання особи, взяття її під варту або обмеження в праві на вільне пересування в інший спосіб, а також про її місце перебування має бути негайно повідомлено центри з надання БВПД через механізми електронної взаємодії», а у ст.42 КПК України поряд з іншими правами підозрюваного закріпити додатково таке їх право як «у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – на негайне повідомлення центрів з надання БВПД».

Джерела

1. Про безоплатну правову допомогу: Закон України від 2 червня 2011 р № 3460-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3460-17>
2. Козьяков І., Говоруха О. Актуальні питання реалізації принципів надання безоплатної правової допомоги. Науковий часопис Національної академії прокуратури України. 2018. № 1(17). С. 107-116: URL: http://www.chasopysnapu.gr.gov.ua/ua/pdf/1-2018/koziakov_govoruha.pdf
3. Положення про центри з надання безоплатної вторинної правової допомоги, затв. Наказомом Міністерства юстиції України від 2 липня 2012 № 967/5 (у редакції наказу Міністерства юстиції України від 24 травня 2016 рю № 1487/5. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1091-12>
4. Порядок інформування центрів з надання безоплатної вторинної правової допомоги про випадки затримання, адміністративного арешту або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартоюПостанова Кабінету Міністрів України від 28 грудня 2011 р. № 1363 у редакції від 11 березня 2015 р. № 110 із змінами. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1363-2011-p>

Бабко Наталя Миколаївна

Кандидат економічних наук, доцент

Харківський національний технічний університет сільського господарства імені Петра Василенка

СУТНІСТЬ ТА ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ МАРКЕТИНГОВИХ КОМУНІКАЦІЙ КОМПАНІЙ

Стаття присвячена дослідженню маркетингових комунікацій. Проаналізовано сутність поняття «комунікація», вплив маркетингових комунікацій на споживачів. Досліджено особливості маркетингових комунікацій та їх значення для компаній. Ключові слова: маркетингові комунікації, інструменти маркетингових комунікацій, інтегровані маркетингові комунікації.

Комунікація є однією із основних характеристик діяльності будь-якої компанії, оскільки без зв'язку не обходиться ні однасоціально-економічна взаємодія. Базовими характеристиками комунікації є відправка та отримання знань, ідей, фактів, образів, цілей, емоцій та цінностей.

Маркетингові комунікації – це сукупність інформаційних сигналів, якими активно або пасивно обмінюються споживачі та виробники товарів і послуг. Ефективне узгодження попиту і пропозиції між учасниками ринку не можливе без взаємного обміну інформацією. При цьому більший обсяг інформації надходять від продавця (про свій товар, послугу, торгову марку або назву тавид діяльності компанії) з метою довести її до потенційних споживачів. Однак тільки таким видом інформації маркетингові комунікації не обмежуються [1].

Маркетологи компаній зацікавлені у формуванні потоків внутрішньої інформації, що впливає на систему прийняття рішень, в передачі повідомлень зовнішньому середовищу – потенційним споживачам та іншим суб'єктам. Типові комунікаційні завдання маркетологів обмежуються комунікаційними наборами, під якими розуміються певні комбінації комунікаційних інструментів, призначених для доставки певної інформації різної значимості цільовій аудиторії в рамках обмеженого бюджету.

До традиційних маркетингових комунікаційних інструментів відносяться: продавець, реклама, кампанії з просування, прямий маркетинг, PR, спонсорство, виставкова діяльність, корпоративний імідж, упаковка, неформальна думка, мережа Інтернет та нові середовища.

Сьогодні у діяльності компаній спостерігається зростання ролі інтегрованих маркетингових комунікацій, які фокусуються на потенційному споживачеві, за їх допомогою здійснюється взаємодія з усіма групами споживачів, які є важливими для компанії. Це вид комунікацій має стратегічний характер і здійснює керівництво всіма аспектами комунікації, а також синтез та інтеграцію комунікативних середовищ. Вони спрямовуються, в основному, на поліпшення і підтримку бренду та репутації компанії. Головною метою інтегрованих маркетингових комунікацій є збільшення прибутку і доданої вартості компанії, поліпшення лояльності споживачів, досягнення конкурентної переваги, позиціонування компанії та оформлення місії компанії. Крім того, вони сприяють інтеграції та узгодженню місії і стратегії компанії [2].